

РЕШЕНИЕ

№ 31864

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 20.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6803** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във вр. с чл. 76б от ЗУБ.

Образувано е по две жалби от името на А. С. С. – гражданин на Република Б., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 4178/21.07.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Първоначално по жалбата е образувано административно дело № 8235/2025 г. на АССГ, по което е постановено Решение № 40689/04.12.2025 г., което е отменено с Решение № 5861/01.06.2026г. по адм. дело 1473/2026 г. на Върховен Административен съд и след отмяната делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Жалбоподателят А. С. С. твърди, че попада в приложното поле на чл. 8 от Закона за убежището и бежанците, тъй като има основателни опасения от преследване поради своята сексуална ориентация, полова идентичност и политически убеждения. Той се самоопределя като гей транс мъж и посочва, че е бил подложен на принудително настаняване в психиатрично заведение, както и на други форми на нечовешко и унизително отношение. В жалбата се поддържа, че Държавната агенция за бежанците не е изяснила в достатъчна степен всички факти и обстоятелства по случая, не е отчела актуалната обстановка в Б. и Русия и не е извършила необходимата оценка на риска от бъдещо преследване. Според жалбоподателя административният орган не е взел предвид системното преследване на представители на ЛГБТИ общността, засилените репресии срещу политическите опоненти на властта, както и законодателните инициативи, насочени срещу лица с

нетрадиционна сексуална ориентация и различна полова идентичност. Като съществено обстоятелство се изтъква и фактът, че А. С. е законен съпруг на А. Б. – руски журналист и опозиционен активист, който вече е получил международна закрила в България. Посочва се, че семейната връзка между двамата е съществувала много преди пристигането им в страната и че публичната дейност на Б. допълнително увеличава риска от преследване спрямо С.. Жалбоподателят подчертава още, че е участвал в протестите срещу беларуските власти през 2006 г., 2010 г. и 2020 г., както и че след пристигането си в България е продължил открито да изразява позицията си срещу политическия режим в Б. и войната в У.. Според него всички тези обстоятелства, разгледани в тяхната съвкупност, доказват наличието на реална и непосредствена опасност от арест, наказателно преследване, лишаване от свобода и нечовешко отношение при евентуалното му завръщане в Б.. В жалбата се поддържа, че отказът на ДАБ е постановен в противоречие с националното законодателство, практиката на Съда на Европейския съюз, Европейския съд по правата на човека и Върховния комисариат на ООН за бежанците, които изискват цялостна и индивидуална оценка на риска от бъдещо преследване, а не единствено преценка на вече настъпили събития. Моли съда за отмяна на оспорения административен акт. В съдебно заседание жалбоподателят А. С. С. се явява лично и чрез адв. А.. Жалбоподателят лично моли да се вземе предвид всичко казано от него в предходни заседания. Допълнително посочва, че ситуацията в Б. се задълбочава и Закона против пропагандата, който се споменава в доклада като проект, сега вече е приет. Относно преследването му в Б. на основата на ЛГБТ изтъква, че Закона за преследване е приет официално от 2024 г., затова вече официално може да бъде задържан.

Процесуалният представител на жалбоподателя - адв. А. моли съда да уважи жалбата и претендира направените по делото разноси, за които представя списък /л. 30/. Представя писмени бележки.

Ответникът – Председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България се представлява от юрк. Х., който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Административен съд София - град, първо отделение, 12-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от представено по делото Удостоверение № 369 в превод на български език /л. 43/, жалбоподателят А. С. С. е роден на 17 октомври 1987 г. е [населено място], Република Б..

По делото се установява, че А. С. С. има сключен хомосексуален граждански брак от 18.06.2014 г. с руския гражданин А. Б., за което има издадено Удостоверение за брак /л. 38/. Бракът е сключен в кметство К., Кралство Д..

Производството, въз основа на което е издаден оспорения административен акт - Решение № 4178/21.07.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС е образувано по подадена молба за международна закрила с вх. № ПМЗ-ОК-740 от 04.03.2025 г. в РПЦ – [населено място] до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет от А. С. С. – гражданин на Република Б..

Молбата е подадена след като с Решение № 5561 от 18.02.2025 г., постановено по адм. дело № 1232/2024 г. на АССГ, 47 състав е отменил Решение № 31-ОК от 28.10.2024 г., издадено от интервюиращ орган към ДАБ при МС, с което не е допусната до разглеждане последваща молба за закрила с рег. № УП 22002 от 10.10.2024 г. Административната преписка е върната на

председателя на ДАБ при МС за допускане и разглеждане на молбата по общия ред. Съдът е указал, че ДАБ при МС следва да съобрази основателността на исканата международна закрила с вече предоставения статут на бежанец на съпруга на А. С., а именно, получения бежански статут от А. Б., като мотивира решението си с изводите на Съда на ЕС по дело С-673/16, Coman Hamilton, което тълкува понятието „съпруг/съпруга” по смисъла на Директива 2004/38/ЕО на ЕП и на Съвета от 29 април 2004 г., което тълкуване има своето приложение и в Квалификационната директива - Директива 2011/95, приложима в настоящето производство.

При първата молба за международна закрила е постановено Решение № 15715 от 26.10.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. АССГ с Решение № 1079 от 19.02.2024 г. по адм. дело № 11601/2023г. потвърждава отказа на ДАБ, като с Решение № 9830 от 17.09.2024 г., на ВАС Трето отделение, по адм. дело № 4561/2024 г. решението на АССГ е оставено в сила.

Със Решение № 4178/21.07.2025 г. Председателят на ДАБ - МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. С..

Във връзка с дадените от АССГ, 47 състав указания с търсеция закрила е проведено интервю на 13.03.2025 г., в което заявява, че до 2011 г. е живял в [населено място], след което заминал за [населено място], където пребивавал заедно със съпруга си А. до месец октомври 2022 г. По негови думи политическата обстановка се е влошила в Б., увеличили са се репресиите и за него и партньора му е било ясно, че не могат да живеят в страната. През този период се е завръщал в страната си, като през месец август 2020г. е участвал около една седмица и половина в много мирни протести против президентските избори в Б., по време на протестите не е бил арестуван и не му е оказвано насилие.

На 07.12.2022г. пристигнал легално в Република България. Законно влязъл в Б. през 2022г., за да му бъде издаден паспорт. В България пристигнал, за да подаде документи за бежанец. Молбата си за закрила мотивира с военното нападение над У., влошаването на живота и липсата на безопасност на руска територия. Появила се засилена реторика срещу ЛГБТ лицата, която през 2022г. се увеличила, тъй като руското правителство се опитвало да отвлече вниманието на населението от неуспехите на водещата се война с У.. Уточнява, че в края на 2022 г. в Русия е приет закон срещу ЛГБТ пропагандата сред хората от всички възрасти, а през 2024 г. ЛГБТ обществото е признато като екстремистка организация в руската страна. Говорело се да бъдат затворени границите, ако се обяви военно положение и при засилване на репресиите опозиционерите и представителите на ЛГБТ обществото няма да могат да напуснат страната. Съобщава, че партньорът му А. Б. е работил в [населено място] като опозиционен журналист до 2022 г. Имал проблеми, получавал заплахи по телефона, като преди напускането им заплахите били чести и агресивни. Докато е живял в Русия, молителят за закрила много пъти се бил сблъсквал с нападение, сбиване на улицата и в обществения транспорт, предвид различната му сексуална ориентация, нападан и обиждан от случайни хора, които не познава. В хода на интервюто уточнява, че законът срещу пропагандата на ЛГБТ обществото е приет на 05.12.2022 г. в Русия, след заминаването му от държавата, поради което не е имал проблеми от страна на руското правителство по време на престоя си от 2011 г. до 2022 г., предвид различната му сексуална ориентация.

Предвид изложеното в интервюто, административният орган е приел, че няма нито един наведен извод от търсеция закрила, че в държавата му на произход е бил лично преследван по някой от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не са представени доказателства, сочещи, че в Б. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване конкретно по причини,

свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

В решението са развити съображения, че според член 2 от Директива 2004/38 ЕО „Член на семейство“ означава а) съпруг/съпруга, когато лицата са от различен пол или б) партньор, с който гражданинът на Съюза е сключил регистрирано съжителство въз основа на законодателството на държава – членка, като законодателството на приемащата държава – членка третира регистрираното съжителство като равносилно на брак и в съответствие с условията, посочени в приложимото за случая законодателство на приемащата държава – членка. Поради това, Председателят на ДАБ не приема, че беларуският гражданин може да бъде приет за член на семейството на неговия партньор. Също така, нито търсещият закрила, нито лицето А. Б. са граждани на Европейския съюз. Действащото българско законодателство не третира регистрираното съжителство между лица от един и същи пол, като равносилно на брак, а бракът се признава от българската Конституция и законодателство само като съюз между мъж и жена. Поради това, административният орган заявява, че молителят и А. Б. не могат да бъдат приети за съпрузи, нито приети за членове на едно семейство. В полза на тези изводи е цитирано и решението на СЕС по дело С-673/16г., на което се е позовал АССГ 47 състав, но в обратния смисъл и което касае правото на пребиваване, а не режима на международна закрила. Относно законодателството срещу ЛГБТ лицата в Русия, прието през 2022 г., а през април 2024 г. и в Б., когато ЛГБТ обществото е признато като екстремистка организация е направен коментар, че лично молителят никога не е бил задържан, не е привлечан като обвиняем, не е съден, нито в държавата си по произход, нито в Русия. От изложеното в справка вх. № МД-02-161/18.03.2025 г. е почерпена информация, че в Б. няма приети закони, които изрично да криминализират сексуалното поведение между лица от един и същи пол по взаимно съгласие или каквото и да било поведение, свързано със сексуални или полови характеристики. Беларуското правителство е позволило на транссексуалните лица да актуализират името и пола си в националните документи за самоличност и въпреки, че в справката се съдържа информация, че в Б. ЛГБТКИ+ лицата продължават да изпитват дискриминация, тормоз, заплахи и насилие, те не са непременно жертви на насилие, съгласно глава II, пар. 54 „Дискриминация“ от Наръчник за определяне на статут на бежанец.

За търсещият международна закрила е прието още, че липсват предпоставки за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

От проведеното интервю и събраните доказателства е направено заключение, че не може да се приеме, че чужденецът е напуснал страната си на произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание, от нечовешко или унижително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличие на проблеми, както с официалните власти, така и с партии и организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. прието е още, че за молителя липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил на член от семейството му да е предоставена международна закрила в Република България.

Спорното Решение № 4178/21.07.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС е връчено на жалбоподателя А. С. лично на 25.07.2025 г. /л. 69 от дело № 8235-2025 г./ и обжалвано по съдебен ред на 30.07.2025 г. пред АССГ.

С Решение № 40689 от 04.12.2025 г. по адм. дело № 8235/2025 г. Административен съд София-град, първо отделение, 11-ти е отменено Решение № 4178/21.07.2025 г. на Председателят на ДАБ – МС и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на

дадените със съдебното решение указания.

Съдебно решение № 40689/04.12.2025 г. Решение № 40689 от 04.12.2025 г. по адм. дело № 8235/2025 г. е отменено с Решение № 5861/01.06.2026г. по адм. дело 1473/2026 г. на Върховен Административен съд и е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

По делото е приобщена административната преписка, приложена по дело № 8235/2025 г. на АССГ и по адм. дело 1473/2026 г. на Върховен Административен съд.

В изпълнение на указанията, дадени с Решение № 5861/01.06.2026г. по адм. дело 1473/2026г. на Върховен Административен съд, в хода на настоящото съдебно производство са представени следните писмени доказателства: Справка за актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка в страната и отношение на държавата и обществото към лицата с различна сексуална ориентация от 18.02.2026 г. /л. 32/, заверен препис от Удостоверение за брак в превод на български език /л. 38/, писмо, с което се потвърждава участието на жалбоподателя в Седмица на изкуствата в С. 8/S. A. W. 8/2025 /л. 53/, правно заключение на фондация Ти Д. Х. относно риска жалбоподателя да бъде върнат в Б. /л. 57/, ситуация с правата на човека в Р. федерация /л. 72/, амбулаторен лист /л. 95/, снимка на татуировка на жалбоподателя /л. 96/, Доклад на специалния докладчик за състоянието на правата на човека в Б., Н. Муйжниекс относно състояние на правата на човека в Б. от 19 май 2026 г. /л. 97/, състояние за правата на човека Б. от 6.02.2026 г. /л. 200/. Представените доказателства следва да бъдат коментирани по-долу в решението отново с оглед изричните указания, дадени с Решение № 5861/01.06.2026г. по адм. дело 1473/2026г. на Върховен Административен съд.

По искане на жалбоподателя, направено с молба от 17.07.2026 г. в с.з. от 20.07.2026 г. в хода на настоящото съдебно производство бяха разпитани двама свидетели - М. К. — специален докладчик по ситуацията с правата на човека в Руската Федерация към Съвета по правата на човека към ООН и А. Б. - съпруга на жалбоподателя.

В съдебно заседание свидетелката М. К. заявява пред съда, че е специален докладчик на ООН по въпросите на правата на човека в Руската федерация и има дългогодишен опит като експерт по ситуацията в Б., включително във връзка със събитията след президентските избори през 2020 г. По думите ѝ тя се е запознала със случая по молба на руския правозащитник С. Г., която е поискала съдействие относно причините, поради които българските власти отказват международна закрила на руски и беларуски граждани. К. посочва, че положението в Б. и Русия продължава да се влошава, като особено засегнати са представители на опозицията, антивоенни активисти и представители на ЛГБТ общността. Според нея лицата, преследвани в Б., са изложени на риск и в Русия поради тясното сътрудничество между двете държави.

Свидетелката заявява, че А. С. е участвал в антиправителствени прояви през 2020 г., занимава се с правозащитна дейност, участвал е в антивоенни демонстрации и принадлежи към ЛГБТ общността, като е трансджендър човек. Според нея всички тези обстоятелства значително увеличават риска от преследване, задържане, нечовешко отношение, изтезания и други тежки нарушения на правата му в случай на връщане в Б. или Русия. Подчертава, че международните доклади на ООН и други международни организации потвърждават засилването на репресиите срещу политически активисти, културни дейци, антивоенни активисти и представители на ЛГБТ общността, включително извън границите на тези държави.

К. изразява становище, че принципът на забрана за връщане (non-refoulement) следва да бъде приложен, тъй като връщането на А. С. би го изложило на сериозен

риск от преследване, изтезания и непоправими вреди. Тя допълва, че към момента жалбоподателят е в тежко емоционално състояние и страда от депресия.

Свидетелят А. Б. в с.з заявява пред съда, че е руски опозиционен журналист и от 2013 г. сътрудничи на независимата медия, която е забранена в Русия. По негови думи достъпът до медията в страната е ограничен, а дейността ѝ продължава извън пределите на Русия. Посочва, че познава жалбоподателя А. С. от 2010 г. и че двамата са съпрузи. Според свидетеля С. е политически активист и художник, който се противопоставя както на режима в Б., така и на политиката на руските власти. Б. заявява, че жалбоподателят е участвал в протестите в Б. през 2006 г., 2010 г. и 2020 г., както и в протестни действия в Русия през периода 2012–2018 г. Свидетелят твърди, че С. е публикувал критични материали в социалните мрежи и е участвал като доброволец в организацията „Народно правителство на Б.“, която беларуските власти определят като екстремистка. По думите му значителна част от художествената дейност на жалбоподателя е свързана с политическата обстановка в Б. и с темите за правата на ЛГБТ общността. Б. заявява още, че в Б. и Русия съществуват тежки репресии срещу представители на опозицията и срещу ЛГБТ общността. Според него при евентуално връщане на А. С. в Б. или Русия съществува сериозен риск от преследване, включително заради публикациите му в социалните мрежи, участието му в обществени инициативи и принадлежността му към ЛГБТ общността. Свидетелят посочва също, че жалбоподателят нееднократно е ставал жертва на нападения, мотивирани от неговата полова идентичност, като нападателите са използвали обидни и дискриминационни изрази. Б. също заявява, че А. С. страда от тежка депресия, лекува се при психиатър и приема антидепресанти, като според него основната причина за това състояние е страхът от евентуалното му депортиране в Б..

По допустимостта на жалбата:

Обжалваният административен акт е връчен на жалбоподателя на 25.07.2025 г. и обжалвано пред съда на 30.07.2025 г. поради което съдът намира предявената жалба за *процесуално допустима*, подадена в преклузивния срок по чл. 84 ,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

По основателността на жалбата:

При служебната проверка по чл. 168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения. Производство по чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца молба за предоставяне на международна закрила рег. № ПМЗ-ОК-740 от 04.03.2025 г. Решение № 4178/21.07.2025 г.е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход. Вzeti са

под внимание изтъкнатите от него факти от личната му история като елементи от молба за статут. Оценена е в достатъчна степен общата обстановката в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, посочени в цитираната в решението справка.

Спорът между страните е изцяло материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗУБ въз основа на елементите от личната бежанска история на кандидата, обсъдени съобразно актуалната ситуация в страната му на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, **политическо мнение или принадлежност към определена социална група**, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1-3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

Съгласно чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен когато тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по този закон.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила и Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката следва да е конкретна и съобразена с фактите, изложени в бежанската история. Задължение на търсещия

убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства.

В случая такива са предоставени от жалбоподателя във връзка с твърденията му за различната му сексуална ориентация и отрицателното му отношение към политическия режим в Б. и войната в У..

В изпълнение на указанията, дадени с Решение № 5861/01.06.2026г. по адм. дело 1473/2026г. на Върховен Административен съд, в хода на настоящото съдебно производство е представено доказателство във връзка със сексуалната ориентация на жалбоподателя и частност сключения от него хомосексуален граждански брак от 18.06.2014 г. с руския гражданин А. Б., а именно - Удостоверение за брак в превод на български език /л. 38/. Представено е още становище от Фондация Ти Д. Х. от 5 юли 2026 г /л. 57/, регистрирана в Полша, в което е посочено, че „А. С. С. е *„трансджендър мъж и открит гей“*, както и че *„неговата публична дейност включително участие в правозащитни инициативи, както и активно участие в протести, го превръща в мишена за репресивните органи на Република Б..“* Последното се потвърждава и от правно становище в на Международен комитет за изследване на изтезанията в Б. представена по дело № 8235/2025 г. на лист 100.

По отношение на наведените от жалбоподателя твърдения за **принадлежността ми към определена социална група**, съдът счита, че наведените от кандидата твърдения за **специфична сексуална ориентация** попадат в основанието за преследване по член 10, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95, вр. пар.1, т.5 от ДР на ЗУБ. Съгласно легалното определение по член 10, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95 дадена група се счита за „определена социална група“, когато в частност са изпълнени две кумулативни условия. От една страна, членовете на групата трябва да споделят една вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или пък споделят характеристика или възраване, до такава степен съществено за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях. От друга страна, тази група трябва да има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. По силата на член 10, пар.1, б. „г“, ал.2 от Директивата в зависимост от условията, преобладаващи в държавата на произход, специфична социална група може да бъде и група, чиито членове имат като обща характеристика определена сексуална ориентация. Последната не може да се разбира като включваща деяния, обявени за престъпления от националното право на държавите-членки. Аспектите, свързани с пола, включително и половата идентичност, се отчитат надлежно за определянето на принадлежност към дадена социална група или установяването на характерна черта на такава група.

В конкретния случай наличието на законодателство, насочено срещу правата на хомосексуалността, позволява да се установи, че тези лица представляват отделна група, разглеждана като различна от заобикалящото я общество, а изведените

правни изводи от страна на административния орган в тази посока са неправилни. В тази връзка, следва да бъде съобразена актуалната към постановяване на настоящото решение **Справка с вх. № МД-02-55 от 18.02.2026 г. /л. 32/** отношението към LGBTQ+ общността в Б. е подчертано враждебно на държавно ниво и силно стигматизирано в обществото, а държавната политика в тази сфера все повече копира рестриктивното законодателство на Русия. През 2024 г. - 2025 г. са приети нови рестриктивни закони, като през април 2024 г. Министерството на културата е разширило легалната дефиниция за „порнография“, като е включило в нея „нетрадиционните сексуални отношения“ (хомосексуалност, бисексуалност и транссексуалност), което позволява криминално преследване за притежание или разпространение на материали, свързани с LGBTQ тематика. В началото на 2025 г. е въведено законодателство, което наказва с тежки глоби и административен арест т.нар. „пропаганда на хомосексуални отношения, смяна на пола и бездетство“, като под ударите на този закон може да попадне всяко публично споменаване, публикация в социалните мрежи или проява на идентичност.

Подобно законодателство би било от естество да наруши чл. 8 ЕКПЧ, на който съответства член 7 от Хартата на основните права в ЕС. Административният орган е следвало да обсъди и прецени дали не се касае за несъразмерно или дискриминационно наказание по смисъла на член 9, параграф 2, буква в) от Директивата. При тези условия, съгласно т. 58 от цитираното по-горе решение на СЕС, националните власти следва при преценката на фактите и обстоятелствата по реда на член 4 от Директивата да проверят всички относими факти, свързани със страната на произход, включително законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начина на тяхното прилагане в съответствие с член 4, параграф 3, буква а) от Директивата. В рамките на проверката тези власти трябва по-специално да определят дали в страната на произход на молителя предвиденото в подобно законодателство наказание лишаване от свобода се прилага в действителност. При това не е необходимо да се касае за мерки, които са били директно насочени към кандидата за закрила. Достатъчна е преценката за основатели опасения от преследване при завръщане на молителя в неговата страна на произход по смисъла на член 2, буква в) във връзка с член 9, параграф 3 от Директивата. Директивата предоставя закрила не само на лица, които действително са били преследвани, но и на лица, които са изложени на опасност от преследване. Тя също така отразява разбирането, че заплахата от преследване може да е достатъчна, за да е налице нужда от закрила. Следователно не е необходимо дадено лице да е било преследвано преди да подаде молба за международна закрила; то може да се „опасява“ от преследване в бъдеще.

Според справката, поради агресивната държавна реторика и липсата на свобода на словото, обществените нагласи остават силно консервативни и стигматизирани, а

всички организации, които в миналото са защитавали правата на LGBTQ+ хората в страната, са принудително закрити от властите. Посочва се още, че от април 2024 г. Министерството на културата официално е приравнило демонстрацията на еднополови връзки към разпространението на порнографии, което е дало отражение за това всяка снимка (дори художествена), показваща близост между хора от един и същи пол, или споделянето на съдържание от транссексуални лица, да може да доведе до наказателно преследване. Следствие на това, потребителите масово трият архивни снимки от пътувания и чужбина, на които присъствал символи на дъгата или куиър прояви, за да избегнал обвинения в „разпространение“.

Горното се потвърждава и от свидетелските показания по делото на свидетелката М. К., които съдът намира за логични и последователни. Същата заяви пред съда, че е специален докладчик на ООН по въпросите на правата на човека в Руската федерация и има дългогодишен опит като експерт по ситуацията в Б., включително във връзка със събитията след президентските избори през 2020 г. Свидетелката изрично подчерта, че А. С. е участвал в антиправителствени прояви през 2020 г., занимава се с правозащитна дейност, участвал е в антивоенни демонстрации и принадлежи към ЛГБТ общността, като е трансджендър човек. Според нея всички тези обстоятелства значително увеличават риска от преследване, задържане, нечовешко отношение, изтезания и други тежки нарушения на правата му в случай на връщане в Б. или Русия. Подчертава, че международните доклади на ООН и други международни организации потвърждават засилването на репресиите срещу политически активисти, културни дейци, антивоенни активисти и представители на ЛГБТ общността, включително извън границите на тези държави.

Политическата обстановка и страхът от преследване в държавата по произход е довело жалбоподателят до депресия. Последното се потвърждава и от свидетелските показания на свидетелят А. Б. - съпруг на жалбоподателя, както и от представения по делото амбулаторен лист /л. 95/ от 15.07.2026 г., видно от който жалбоподателят страда от рецидивиращо депресивно разстройство и му е назначено лечение.

Видно от представения по делото *Доклад на специалния докладчик за състоянието на правата на човека в Б., Н. Муйжниецс относно състояние на правата на човека в Б. от 19 май 2026 г. /л. 97/* за отчетния период – от 1 април 2025 г. до 31 март 2026 г. беларуските власти са приели дискриминационно законодателство, насочено към ЛГБТИК+ хора. През 2025 г. изменения в Закона за правата на детето определиха т.нар. „пропаганда на хомосексуални отношения“ като вредна, водеща до ограничения на свободата на изразяване и достъпа до информация. Приравнява „хомосексуалността, лесбийската любов“ и „желанието да живееш и да бъдеш възприеман от другите като лице от противоположния пол“ с категорията „нетрадиционни сексуални отношения или сексуално поведение. Посочва се още,

че на 13 март 2026 г. К. на представителите одобрила на второ четене законопроект за въвеждане на нов член в Кодекса за административните нарушения, озаглавен „*Пропаганда на хомосексуални връзки, смяна на пола, бездетност и педофилия*“, който забранява „разпространението под каквато и да е форма на информация, насочена към формиране у гражданите на идеи за привлекателността на хомосексуалните връзки, смяната на пола и бездетността или за признаване на педофилията като приемлива“ и предвижда наказание за такива действия под формата на глоба или административен арест. Този законопроект погрешно приравнява защитата на правото на жените да контролират собствените си тела и защитата на правата на лесбийките, теновете, бисексуалните и транссексуалните хора с незаконно, наказуемо поведение, което ще доведе до увеличаване на вредното стигма.

Специалният докладчик отбелязва, че положението на LGBTQ+ хората в Б. се влошава, което се проявява чрез законодателна дискриминация и засилен тормоз от страна на правоприлагащите органи, включително акции, произволни задържания и принудителни мерки като провокации и натиск върху роднини, а трансджендър хората се сблъскват с допълнителни пречки, особено при достъпа до медицински грижи.

Принадлежността на жалбоподателя към „определена социална група“ се подкрепя и от представеното по делото писмо от Фондация „Етер А. Ф.“ от 13 юли 2026 г. /л. 53/, с което от страна на директора на фондацията, се потвърждава, че жалбоподателят А. С. е участвал в Седмицата на изкуствата в С. 8 /S. A. Weeek 8, която е разработена в рамките на кураторската тема „Genderfication“, изследваща пресечните точки между урбанистичната трансформация, пола, идентичността, социалната справедливост и правата на маргинализираните общности в т.ч. ЛГБТКИА+ хората.

Съдът счита за неправилни правните изводи в оспорения административен акт досежно изведеното тълкуване на понятието „*съпруг и съпруга*“ във връзка с Решение на СЕС от 05.06.2018 г. по дело C-673/2016 г. Coman Hamilton, което касае тълкуването на разпоредби от Директива 1004/38/ЕО относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки. Според органа, жалбоподателят не може да бъде приет за член на семейство на неговия партньор. Съществено значение за правилното разрешаване на настоящия правен спор има и постановеното от Съда на Европейския съюз решение по дело C-673/16, с което е дадено задължително тълкуване на понятието „*съпруг/съпруга*“ по смисъла на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г.

В посоченото решение СЕС категорично приема, че държава членка не може да се позовава на разпоредбите на собственото си национално право, за да откаже да признае брак между лица от един и същ пол, валидно сключен в друга държава

членка съобразно нейното законодателство, когато това признаване е необходимо за упражняването на права, произтичащи от правото на Европейския съюз. Същевременно СЕС ясно разграничава задължението за признаване на правните последици на такъв брак от задължението за въвеждане на института на еднополовия брак във вътрешното право. Признаването на брака за конкретните цели на правото на Съюза по никакъв начин не засяга компетентността на държавата членка сама да уреди института на брака съгласно националното си законодателство. Следователно позоваването на обстоятелството, че националният правен ред не предвижда възможност за сключване на брак между лица от един и същ пол, не е достатъчно основание да бъдат отречени правните последици на брак, валидно възникнал по законодателството на друга държава членка, когато от признаването му зависи упражняването на право, гарантирано от правото на Съюза. Безспорно е, че непосредственият предмет на дело C-673/16 е свързан с производното право на пребиваване. Това обаче не изключва относимостта на възприетия от СЕС принцип към настоящото производство. Напротив, решението утвърждава принципното положение, че държавата членка е длъжна да зачете семейноправна връзка, валидно възникнала съгласно правото на друга държава членка, когато това е необходимо за гарантиране на ефективното упражняване на права, произтичащи от правото на Европейския съюз. Именно поради това разрешението, дадено от СЕС, следва да бъде съобразено и при разглеждането на настоящата молба за закрила. Правото на закрила и гаранциите, предоставени на лицата от правото на Европейския съюз, не могат да бъдат ограничавани единствено поради отказ на националните органи да отчетат съществуването на валидно сключен в друга държава членка брак между лица от един и същ пол. Противното разбиране би довело до положение, при което едно и също семейно правоотношение би било признато за целите на едно право, произтичащо от правото на Съюза, но напълно игнорирано при упражняването на друго гарантирано от същия правен ред право. Подобен подход би противоречал на изискването за ефективно прилагане на правото на Европейския съюз и би лишил предоставената от него закрила от нейното практическо действие.

Ето защо при преценката на настоящата молба компетентният орган следва да съобрази действителното семейно положение на лицата и правните последици на валидно сключения в друга държава членка брак, независимо от обстоятелството, че българското законодателство не предвижда сключването на брак между лица от един и същ пол.

Обстоятелството, посочено в оспорения административен акт, че жалбоподателят безпрепятствено и легално се е завръщал в Б. и Русия, без да са му създавани пречки от страна на властите, както и че липсват данни официалните власти в тези държави да са проявявали спрямо него негативно или дискриминационно отношение поради сексуалната му ориентация, съдът намира за неотнормимо към

преценката за наличието на риск от преследване или посегателство. По делото са налице данни от официални и неофициални източници, сочещи на съществуването на реална опасност от подобно посегателство (*Справка с вх. № МД-02-55 от 18.02.2026 – л. 32, Становище от С. Тихановская – съветник по правните въпроси към организация – Посолствата на народа на Б. – л. 93 по адм. дело № 8235/2025 г.*).

По отношение на наведеното от жалбоподателя твърдение за опасения от преследване във връзка с **политическото мнение**, изразяващо се в отрицателното му отношение към политическия режим в Б. и войната в У., следва да се съобрази легалното определение по член 10, §1, б. „д“ от Директива 2011/95/ЕС, според което понятието „политическо мнение“ обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване, посочени в член 6, както и с техните политики или методи, *независимо* дали мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя. В случая, потенциалните субекти на преследване са тези по член 6, б. "а" и б. "б" от Директивата - държавата, както и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Действията на преследване следва да се преценяват съгласно член 9, §1 от Директива 2011/95/ЕС и член 8, ал. 4 от ЗУБ (преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост) и съобразно неизчерпателното изброяване на чл. 9, §2 от Директива 2011/95/ЕС и чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.

От събраните по делото доказателства се установява, че А. С. С. многократно е изразявал отрицателното му отношение към политическия режим в Б. и войната в У., а видно от **Справка с вх. № МД-02-55 от 18.02.2026 г. /л. 32/** Б. е в състояние на безпрецедентна интеграция с Русия както политически, така и военно. Страната служи като ключов стратегически буфер и военен актив за М. в контекста на противопоставянето със З. и войната в У., а отношенията със САЩ и Европейския съюз остават силно обтегнати.

В подкрепа на наведените от жалбоподателя твърдения по делото е представено Становище от страна на С. Тихановская – съветник по правните въпроси на неправителствена организация – Посолства на народа на Б. от август 2025 г. /лист 95 от адм. дело № 8235 от 2025 г./ Видно от представеното по делото писмено доказателство на л. 82 от адм. дело № 8235/2025 г. мисията на организацията е да подкрепя демократичните промени в Б. и да защитава интересите на Беларуските граждани в чужбина, а в своето становище С. Тихановская е изразила подкрепа за предоставяне на международна закрила на беларуския гражданин, като посочва, че А. С. е изправен пред реален риск от политически мотивирано наказателно преследване, произволно задържане, мъчения и нечовешко и унижително

отношение, което произтича от участието му в протестите през 2020 г., така и от по-нататъшната му активна гражданска дейност. С. Тихановская посочва, че А. С. е доброволец в Народното посолство на Б. в България – проект на белоруската диаспора, създадена за защита на правата на беларуските граждани в чужбина за представляване на интересите на демократична Б..

В подкрепа горното се явяват и твърденията на свидетелката М. К. по делото, че А. С. е участвал в антиправителствени прояви през 2020 г., занимава се с правозащитна дейност, участвал е в антивоенни демонстрации, които пък кореспондират и на свидетелските показания на свидетеля А. Б., че жалбоподателят е политически активист и художник, който се противопоставя както на режима в Б., така и на политиката на руските власти и е участвал в протестите в Б. през 2006 г., 2010 г. и 2020 г., както и в протестни действия в Русия през периода 2012–2018 г. Съдът приема, че твърденията на жалбоподателя А. С. С. попадат в приложното поле на член 10, параграф 1, буква д) от Директива 2011/95 (преследване поради политическо мнение) в светлината на тълкуването, дадено в Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 21 септември 2023 г. по дело С-151/22, според което от самия текст на член 10, параграф 1, буква д) и параграф 2 от Директива 2011/95 следва, че понятието "политическо мнение" трябва да се тълкува широко. Това личи най-напред от неизчерпателното изброяване на елементите, въз основа на които може да се идентифицира посоченото понятие, резултат от употребата на наречието "по-специално". По-нататък, говори се не само за "мнение", но и за "идеи" и "убеждения" по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване и с техните "политики" или "методи", като *не е необходимо* мнението, идеите или убежденията да са изразени в действия на молителя. Накрая, поставя се акцент върху факта, че субектите на преследване считат мнението, идеите или убежденията за политически, а не толкова върху това какви са личните мотиви на молителя (т. 29). От това СЕС извежда извод, че независимо на какъв език се разглежда, текстът на член 10, параграф 1, буква д) и параграф 2 от Директива 2011/95 не съдържа никакво указание в смисъл, че за да попадат в обхвата на понятието "политическо мнение" по смисъла на тези разпоредби, съответните мнения, идеи или убеждения, които молителят твърди, че застъпва или изразява, *трябва да отразяват определена степен на убеденост у молителя* и дори да са така дълбоко вкоренени у него, че в случай на връщане в държавата си на произход той да не може да се въздържа от демонстрирането им, за да не предизвика неодобрението на потенциалните субекти на преследване в тази държава (т. 30).

СЕС е направил позоваване на Наръчника за процедурите, който следва да се вземе предвид с оглед на особеното му значение поради ролята, която Женевската конвенция възлага на ВКБООН (вж. в този смисъл решение от 23 май 2019 г., Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, т. 57), като е подчертал, че понятието "политическо мнение" може да обхване всяко мнение или въпрос по отношение на държавния

апарат, правителството, обществото или политиката, независимо каква сила има или колко е вкоренено у молителя (т. 31). Всъщност, както отбелязва ВКБООН в писменото си становище, дори ако политическото мнение, на което се позовава съответният молител, не отразява определена степен на убеденост и дори не е "съществено" или дълбоко вкоренено у него, пак би могло в случай на връщане в държавата си на произход *молителят да бъде изложен на реалната опасност да бъде преследван заради това политическо мнение или заради политическото мнение*, което потенциалните субекти на преследване в тази държава биха имали причина да смятат за негово, като се имат предвид личните обстоятелства относно молителя и общият контекст в тази държава (т. 36).

По всички изложени съображения СЕС е предоставил отговор на първия, третия и четвъртия от въпросите, че член 10, параграф 1, буква д) и параграф 2 от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че за да може мненията, идеите или убежденията на молител, който още не е бил обект на неодобрението на потенциалните субекти на преследване в държавата си на произход, да попадат в обхвата на понятието "политическо мнение", е достатъчно *молителят да твърди*, че застъпва или изразява тези мнения, идеи или убеждения. Това не предопределя оценката дали са основателни опасенията на молителя от преследване заради подобно политическо мнение (т. 37). Изложеното е дало основание на Съда в Л. да обобщи, че компетентните органи на държавите членки трябва да разглеждат изчерпателно и задълбочено всички относими обстоятелства във връзка с конкретното лично положение на молителя и с по-общия контекст в държавата му на произход, в частност в политически, правен, съдебен, исторически и социално-културен аспект, за да определят дали молителят с основание се опасява, че ще бъде лично преследван заради политическото си мнение, и в частност заради политическото мнение, което потенциалните субекти на преследване в държавата му на произход биха имали причина да смятат за негово (т. 45).

В конкретния случай, информацията относно страната на произход на кандидата от няколко официални и неофициални източника единно и безпротиворечиво потвърждава наличието на безпрецедентна репресия от страна на държавния апарат и управляващата партия в Република Б. не само по отношение на политическите опоненти, но и спрямо обикновени представители на гражданското общество, които изразяват своята позиция по въпроси, свързани с официалните „политики“ или „методи“ на управление, с мнение по отношение на държавния апарат, правителството, обществото или политиката.

Видно от представената по адм. дело № 8235/2025 г.на л. 163 **Справка с вх. № МД-02-547/08.10.2025 г.** от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, белоруските власи продължават жестоките си репресии срещу несъгласните. Всеки, който се осмели да критикува или да протестира срещу правителството, рискува произволен арест и задържане, мъчения и други форми на малтретиране,

както и несправедлив процес. През петте, години след протестното движение в Б. през 2020 т., авторитарният режим на беларуския президент - Л. се характеризира, със систематично, насилствено потискане на несъгласието. Страната, изолирана от З., се е превърнала във военен плацдарм за Русия и изпадна в политическа, икономическа и информационна зависимост К.. При проведените избори на 25 февруари 2024 г. за К. на представителите (долната камара на парламента) и месените съвети на депутатите (местни представителни органи), при които „Правозащитници| за свободни избори“ са документирали множество нарушения на международните стандарти за свободни и честни избори.

Според справката през 2024 г. беларуските власти са преследвали лица за изразяване на подкрепа за У., произволно са задържани академици, политически лидери, защитници на правата на човека, журналисти, лидери и членове на опозицията, активисти на гражданското общество, демонстранти и обикновени граждани по причини, които се считат за политически мотивирани, а на 23-24 януари над 280 членове на семейства на политически затворници, бивши политически затворници, демократични активист и доброволци са били произволно задържани и разпитвани, а домовете им претърсени.

Като се съобрази посоченото тълкуване на СЕС, съответно на буквалното тълкуване на член 10, параграф 1, буква д) от Директива 2011/95, че *не е необходимо* мнението, идеите или убежденията са били изразени в действия на молителя, съдът приема, че в случая наведените от родителите основателни опасения от преследване са подкрепени с писмени доказателства и съответни на информацията относно страната на произход, поради което следва да се кредитират като достоверни.

Съдът приема, че по делото са ангажирани доказателства относно последователно поддържано „**политическо мнение**“ от страна на беларуския гражданин - А. С. С., като основание по чл. 8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че жалбоподателят отговаря на определението за бежанец по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Същият, поради основателни опасения от преследване по причина на неговата сексуална ориентация, както и по причина на неговите политически мнения, идеи или убеждения по въпроси, свързани с потенциалните субекти на преследване по член 6 от Директива 2011/95/ЕС, не може или не желае да се ползва от закрилата на държавата на произход или да се завърне в нея. Действията на преследване, на които кандидатът може да бъде изложен при евентуално завръщане в страната на произход, отговарят на определението по чл. 8, ал. 4 ЗУБ - преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Реалната опасност същият да бъде изложен на тези действия на преследване попада в забраната по чл.4, ал.3 от ЗУБ - чужденец, влязъл в Република

България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не може да се очаква, че има част от територията на Б., където може основателно да се очаква молителят да се установи и да не бъде преследван по политически причини по смисъла на чл. 8, ал.8 от ЗУБ.

Съгласно член 4, пар. 3, б. „в“ от Квалификационната директива оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се вземат под внимание следните елементи, вкл. индивидуалното положение и личните обстоятелства относно молителя, включително и фактори като неговото минало, пол и възраст, за да може да се определи, въз основа на личните обстоятелства относно молителя, дали действията, на които той е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване или за тежки посегателства. Установените по отношение на кандидата индивидуални обстоятелства към момента на приключване на съдебното дирене, отнесени към достъпната информация за страната на произход, навеждат на извод за наличие на основание за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ.

Като е достигнал до противни правни изводи, административният орган е постановил решение при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

За пълнота на изложението, с оглед отказа с оспорения акт да се предостави хуманитарен статут и независимо от чл.73, изр.2 от ЗУБ, съдът счита за необходимо да посочи, че жалбоподателят отговаря и на изискванията за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ - реална опасност от тежки посегателства като дискриминационно наказание във връзка със сексуалната му ориентация. Изложеното определя материална незаконосъобразност на оспореното решение и в частта, с която се отказва предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според ал. 3 на същия член, реалната опасност от тежки посегателства може да се основава на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, особено ако се установи, че тази дейност представлява израз или продължение на

убежденията или ориентацията, изразявани в държавата по произход, освен ако тя е извършена единствено с цел чужденецът да получи международна закрила по ЗУБ. АLINEЯ 8 на посочената разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Последователна и безпротиворечива е практиката на Върховния административен съд, че под „други причини от хуманитарен характер“ по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ следва да се разбират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1 от с.р., въз основа на които може да се установи същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Макар и неназовани, тези причини следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при завръщането му в страната.

Административният орган е изложил изводи, че с оглед информация в Справка с вх. № МД-02-161/18.03.2025 г., изготвена от дирекция „международна дейност“ към ДАБ при МС, за беларуския гражданин е стабилно и не се установява реална опасност от изтезания, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дали за жалбоподателя съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9 ЗУБ, административният орган следва да прецени с оглед актуалната *Справка с вх. № МД-02-547/08.10.2025 г.* (лист 163 от адм. дело № 8235/2025 г.), от която се установява, че „всеки, който се осмели да критикува или да протестира срещу правителството, рискува произволен арест и задържане, мъчения и други форми на малтретиране, както и несправедлив процес“, както и *Справка с вх. № МД-02-55 от 18.02.2026 г. /л. 32/*, видно от която отношението към LGBTQ+ общността в Б. е подчертано враждебно на държавно ниво.

Въз основа на посочените по-горе доказателства и на цитираната по-горе официална информация относно страната на произход, съдът приема, че при евентуално връщане в страната си по произход, жалбоподателят ще бъде изложен на действия на преследване, които в своята съвкупност биха достигнали нивото на суровост по член 9, пар.1 от Директива 2011/95.

Предвид изложеното по-горе, преписката следва да се върне на компетентния административен орган за произнасяне по същество по молбата на А. С. С. за предоставяне на международна закрила като съобрази мотивите на настоящото решение в срока по чл. 85, ал. 5 ЗУБ, като на кандидата се предостави статут на бежанец на основание чл. 8, ал.1 ЗУБ.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателят има право на сторените в производството разноси в размер на 600 евро за адвокатско възнаграждение, съобразно предоставен по делото списък /л. 30/,

От страна на ответника по делото е направено възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Разпоредбата на чл. 78 ал. 5 ГПК допуска редукция на размера само при мотивирано възражение, а в случая същото е изцяло бланкетно, не се посочват никакви конкретни доводи, които да налагат редуциране размера на уговореното възнаграждение. За пълнота на изложеното следва да бъде посочено, че претендирания размер е близък до този посочен в разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, съгласно който „за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.“.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. С. – гражданин на Република Б., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН] - Решение № 4178/21.07.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне в срока по чл. 85, ал. 5 ЗУБ по молбата за международна закрила при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците да заплати на А. С. С., гражданин на Република Б., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН] разноски по делото в размер на 600 евро (шестстотин евро) за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: